

Skuggor över Estaria, kap. 76 - Epilog

Skuggor över Estaria, kap. 76

Då Tiamat väl hade försvunnit ur synhåll satt trion nedanför som lamslagna i flera sekunder. De stirrade utan att kunna se bort på armen som dinglede ned genom sprickan i taket, och ingen av dem visste vad de skulle ta sig till.

Brogun samlade sig först och reste sig upp.

- Tiamat, var hans sammanbitna kommentar.

- Utan tvekan, svarade Redwind, som nu var rejält förbannad. Han kom vigt på fötter igen, utan att släppa den döda kvinnans arm med blicken.

John tvekade, men till sist så reste också han sig upp även om han höll sig nära Bobs orörliga kropp. Hans ögon glödde av magi, åkallad av ilska och rädsla.

Redwind tittade sig osäkert omkring bland sina följeslagare och ryckte sedan utmattad på axlarna.

- De goda nyheterna är att Tiamat inte kan känna Bobs närvaro, eftersom den inte är här. Den kan alltså inte hitta hans fysiska kropp. Men däremot kan den känna din vattenmagi, John, så fort den börjar söka av palatset. Jag är ledsen, men vi måste lämna Bob här – vi kan hämta honom när fanskapet däruppe väl är borta. Annars kommer vi att leda den rakt till honom.

Johns alla instinkter revolterade, men hans svar var en kort nickning. Med en snabb rörelse lät han en del av sin helande magi lämna sin kropp och flytta vidare till Bob, vars småsår och rispor genast började läka.

Vattenmannen gav sin vän en sista, desperat blick och följde sedan efter Brogun och Redwind då de började skynda mot dörren som ledde ut.

- Vi kommer tillbaka, försäkrade Brogun honom. Ge inte upp hoppet, John. Det är bland det sista Bob skulle ha gjort, och han lyckas alltid med att ordna upp de problem han ramlar in i.

John kunde inte låta bli att le, och även om han inte ville lämna sin vän nu när de hade funnit honom igen, så visste han mycket väl att Redwind hade rätt. Bobs tillstånd dödade honom, men så länge han befann sig utanför sin egen kropp så skulle det bli svårt för Tiamat att hitta honom.

De knuffade upp trädörren igen och skyndade igenom den ofantliga salen, förbi jättestatyn och den bubblande källan, och slutligen uppför trappan. Denna tog dem en lång stund att avverka – den hade varit jobbig nog då det gick nedför, och den var ett helvete uppför. Inom sig var Redwind säker på att det fanns något lättare sätt att ta sig ned dit, och att den lille forskaren hade valt att inte avslöja detta för dem. Han lovade sig själv att ge honom ett blått öga som tack för detta om han skulle stöta på honom igen.

Då de slutligen hade kämpat sig uppför trapporna igen och flåsande kom ut i korridoren visade det sig snabbt att Redwinds hemliga löfte var överflödigt. Den lille forskaren befann sig strax utanför dörren, och han var lika död som korridorens övriga befolkning. Han hade dött på samma sätt som alla andra, och hans ögon stirrade livlöst rakt upp mot taket.

I handen höll han en nyckel som var en tvilling till den Redwind själv bar i sin ficka, och professorn funderade för en sekund på om mannen hade tänkt gömma sig nere i forskningssalarna eller om han hade planerat att låsa dem inne. Det fanns inga nyckelhål på dörrens insida, när allt kom omkring. Men den blonde mannen övergav snabbt denna gåta och såg sig omkring medan han funderade på vart de skulle ta vägen.

John hade dock redan funderat klart.

- Jag tycker att vi bör bege oss uppåt, meddelade han lugnt. Tiamat är visserligen däruppe, men låt oss vara klarsynta – vill han attackera oss, så hittar han oss innan vi hinner ta oss tillräckligt långt borta för att han ska sluta känna oss. En konfrontation är nog ofrånkomlig, och vi kan lika gärna ta den här, på våra egna villkor. På det här viset kan vi se vad som har hänt eldkonungen, och vi blir kanske inte attackerade i ryggen. Men om inte annat så skulle ni bägge så klart kunna ge er av...

Han fick precis det svar han hade förväntat sig på denna fråga, och med Redwind som ledare begav sig trion snabbt tillbaka mot korridoren, mot ankomsthallen där den stora trappan fanns. Hur dåraktigt beslutet än var så visste de att det var det enda rätta – de var döda i vilket fall som helst.

Det fanns inga fler kroppar i korridoren, men de hittade däremot två stycken livlösa kvinnor i ankomsthallen. Den ena låg intill pianot, och den andra hade fallit alldeles vid dörren som ledde ut till El Dorados gator. Redwind undrade hur det gick därute, om drakmännen hade attackerat staden ännu. Det fanns inget de kunde göra för adelskvinnorna, så i stället för att dröja kvar skyndade de fram till trappan.

Medan de skyndade uppåt passerade de den ena våningen vackrare än den andra, och antalet lik växte för varje ny trappuppgång. Trappan var hal av osynligt blod, och snart förvandlades trappklättringen till ett slags bisarr hinderlöpning eftersom de måste hoppa över så många döda kroppar för att komma fram.

De cirklade högre och högre upp, tills de var utmattade, snurriga och illamående, men så tog trappan äntligen slut och de kom ut på ett slätt golv igen.

Redwind såg sig intresserad omkring så fort han hade hämtat andan en aning. Han hade aldrig varit högst upp i El Dorados kungliga palats, men han visste att det var här eldkonungen och hans rådslagare höll hus, och hans historieintresse sköt upp till ytan då han insåg hur många beslut som hade fattats häruppe – beslut som hade påverkat hela Estaria.

Ankomstplatsen liknade den i Atlantis så mycket att han misstänkte att samma arkitekt hade designat bägge – kanske under en lyckligare tid, då talet om krig mellan elementen hade ansetts dåraktigt. Korridorer sköt iväg åt väst och öst, och rakt framför dem låg en kort korridor som förmodligen ledde till det rum där rådslagen hölls. Väggarna pryddes av fantastiska mosaiker som föreställde drakar, vilda djur och djungelmiljöer, och här och var hade de vanliga ädelstenarna bytts ut mot lyskristaller som fick hela scenariot att se levande ut.

Men han fick inte lång tid på sig att stå som förstummad av beundran, för även här var golvet halt av blod och otaliga kroppar blockerade vägen. Skrik ekade från alla håll omkring dem, det var omöjligt att säga var Tiamat höll till just nu.

De stannade inte för att rådslå, utan fortsatte bara att hoppa och klättra fram över liken efter soldaterna och adeln. Då de kom fram till dörren tvingades de baxa två söndersprängda kroppar åt sidan innan de ens kunde öppna den, och då de öppnade den och steg in möttes de av ännu en gräslig syn.

Rummet innanför var unikt. Väggarna täcktes av kolsvarta paneler, och dessa i sin tur täcktes av stora, släta jadeplattor. Jaden var så välpolerad att den glänste, men det var inte det som förvånade dem mest – de häpnade mer över det faktum att de kunde se rörliga bilder på plattorna. Bilder som visade olika delar av El

Dorado, översikter och närbilder, kompletta med små gestalter som smög omkring. Om de visade nuet, och det antog Redwind att de gjorde, så hade anfallet inte börjat än – han kunde inte se en enda drakman, bara El Doradobor som rörde sig i sin stad med största försiktighet.

I rummets mitt fanns råslagarnas bord och tolv stolar, och eldkonungens tron tornade upp sig vid det vackra bordets ena kortände, precis som i Atlantis. Träet var mörkt, och tronen var prydd med gröna och röda ädelstenar som glittrade i ljuset från rummets kraftkristaller.

Det kungliga rådet befann sig fortfarande runt bordet – de hade fallit framlänges allihop, och låg livlösa med ansiktena nedåt. Tolv blödande kroppar befolkade rummet, och lukten av blod var kvävande i det trånga utrymmet.

Men det satt ingen livlös kropp på tronen, och John såg sig förvirrad omkring i rummet.

- Jag undrar vad som hände med eldkonungen?

- Kanske dödades han någon annanstans i palatset, föreslog Brogun pessimistiskt.

- Kanske...

Johns röst lät mycket tveksam, och han fortsatte in i rummet före de andra för att ta sig en närmare titt på tronen.

Brogun följde efter honom och studerade samtidigt jadeskärmarna, mycket imponerad. Han hade aldrig hört talas om något liknande förut, och det var verkligen fantastiskt att se.

Hans blick återvände till John, som nu satt på huk intill tronen och verkade studera något som fanns under rådslagsbordet. Men något nytt hade tillkommit i bilden, och Brogun kände halsen snörpa ihop sig av förskräckelse.

En mörk skepnad, delvis täckt av en svart kappa, närmade sig ljudlöst vattenmannen bakifrån. Skepnadens steg tystades av den tjocka mattan som täckte golvet, och i dess hand glittrade ett dyrbart, vackert ockrisvärd, höjt för hugg.

John märkte ingenting, och hade Brogun inte varit så snabbt så skulle vattenmannen fyra sekunder senare bokstavligt talat ha tappat huvudet. Som det nu var hoppade han högt då han hörde ljudet av metall som slog emot metall bara någon tum ifrån hans bakhuvud.

Både John och Redwind hoppade högt vid ljudet och vände sig genast mot källan. De möttes av en oväntad syn – Brogun tornade upp sig över en mindre motståndare, bägge med svärd i hand, och deras vän blockerade skickligt motståndarens vapen med sitt eget svärd.

Den okände mannen gav sig dock inte så lätt, och han visade sig dessutom var nästan lika skicklig som Brogun med sitt vapen – genom att sidsteppa och vrida till på handleden lyckades han frigöra sitt vapen och anföll. Brogun blockerade även detta hugg, och en kort kamp utvecklade sig mellan de två männen.

De var tämligen jämskickliga, men Brogun hade fördel av sin större styrka och längd, och det var inte av tvivel på sin väns förmåga som John frös främlingens vapen – han ville bara inte att något skulle distrahera dem om Tiamat nu fick för sig att dyka upp.

Då Brogun slog till mot det blockerande vapnet splittrades det i tusen delar, sprött av kylan, och i nästa sekund stod främlingen uppressad mot väggen med en vass svärdsegg pressad mot adamsäpplet. Redwind och John skyndade fram, nyfika och lättade.

- Tack ska du ha, Brogun, mumlade John generat. Jag märkte honom inte alls.

- Det är inte så konstigt, svarade Brogun honom med ett välvilligt grin. Och du – han vände sig tillbaka mot fången, som inte sagt ett ljud – kan du vara vänlig och förklara varför du försökte halshugga min kompis

här?!

Mannen svarade honom inte, och Redwind lutade sig otåligt fram och slet bort huvan som fortfarande skuggade främlingens ansikte.

Tre hakor föll i golvet då de igenkände ansiktet – två av dem hade sett honom förut, John hade sett hans ansikte på de mynt som Bob hade burit med sig under deras flykt.

Eldkonungen Rievanoc den elfte blängde på trion med förakt i blicken, och trots att hon stod framför dem som en besegrad man så var hans hållning stolt och hans blick orädd. Mannen var ganska ung och hade långt, rödbrunt hår, och hans ansiktsdrag var fint utskurna och kraftfulla. Det syntes på honom att han var medveten om sin ställning, men hans skicklighet som regent och hans kloka, fredsälskande natur syntes inte så tydligt.

- Vattenvarelser! Fräste mannen åt den förstummade trion. Har ni då redan slaktat hela mitt folk i kallt blod?! Eller är ni här för att se till att den helvetiska tingest ni har skickat på oss har utfört sitt jobb till belåtenhet?!

Brogun sände en osäker blick till Redwind, som nickade och gjorde en gest åt honom. Den långa mannen sänkte långsamt sitt vapen och tog ett steg tillbaka.

Eldkonungen såg förvånad ut över gesten, och ännu mer förvånad blev han då Redwind böjde ned huvudet för honom i en halv bugning.

- Vi är inte här på bevåg av generalen som anfallit er stad, ers höghet. Vi är enbart här för att hjälpa en vän till oss, och den varelse som anfallit er är lika mycket vår fiende som er.

Rievanoc den elfte stirrade på honom med förvirrad blick. Han fattade ingenting, men han insåg att trion knappast kunde vara fientligt sinnade med tanke på hur lätt den store skulle ha kunnat döda honom om han velat. Till och med vattenmannen betraktade honom med inget annat än nyfikenhet i blicken, och honom hade han ändå nyss försökt döda. Vattenkonungen kom på sig själv med att önska att den sistnämnde skulle vända bort blicken – de där blå ögonen var fruktansvärd nervpåfrestande att ha fästa på sig.

Han tog sig samman, och lyckades få fram ett leende mot den blonde man som tydligen var talesman för gruppen.

- Jag tror dig på ditt ord, min vän, eftersom ni nyss skonade mitt liv. Men om ni är mina allierade – säg mig då, varför knäböjer ni inte inför mig?

- Därför att vi kommer från en fri plats, och vi knäböjer inte inför någon, svarade Redwind genast.

Det var ett ärligt svar, och eldkonungen reagerade på ett oväntat sätt – han skrattade.

- Män som kan tänka själva! Ovanliga juveler i en värld som denna! Säg mig, vänner – var finns den man ni kom för att hjälpa?

- Han befinner sig nere i de kammare, ämnade för experiment, som finns under palatset, svarade Redwind genast. Vår vän råkade ut för en olycka för en vecka sedan och togs hit mot sin vilja, och vi kom hit för att hämta hem honom.

Eldkonungen rynkade pannan, och hans förvirring var uppriktigt,

- Under mitt palats? Det är omöjligt. Jag har strängt förbjudit alla forskare att utföra experiment på människor.

- Och ändå har det skett, svarade Redwind stilla. Jag skulle råda ers höghet att själv hålla uppsikt över det som pågår därnere, i stället för att bara skicka dit kontrollanter som lätt kan mutas.

- Det är ju oerhört! Utbrast mannen rasande. I palatset! Hur länge har det pågått?!

- Jag vet inte, erkände Redwind hastigt. Men även om jag blir glad att höra att ni planerar att ta tag i det, så har det inget med den nuvarande situationen att göra.

Eldkonungen nickade instämmande och böjde på huvudet.

- Naturligtvis. Ursäkta mig, jag ska hålla mig till saken. Säg mig, vän – vilka är ni, och var kommer ni ifrån?

- Mitt namn är Jake Redwind, presenterade professorn sig. Det där – han pekade på Brogun – är Brogun, och den unge mannen ni försökte halshugga heter John. Vi kommer från en plats ute i Parajevoöknen som invånarna har döpt till Viloplatsen.

- Viloplatsen?! Konungen såg mycket förvånad ut.

- Känner ni till den? Frågade Brogun häpet.

- Naturligtvis! Den är känd som en av de få platser där elementet inte spelar någon roll! Jag skulle önska att hela vårt Estaria var sådant, personligen, men jag har hört mycket gott om Viloplatsen. Det sägs att den skapades av en mycket märklig man – många benämner honom som galen. Stämmer det?

- Det stämmer helt och fullt, svarade Redwind utan att ändra en min. Men, ers höghet, för att gå tillbaka till nuet –

Här tog samtalet slut. Plötsligt snurrade John runt och gav ifrån sig ett gällt utrop, och i nästa sekund tycktes rummet fullkomligt fyllt av en rökig, massiv skepnad som utstrålade en sjuk, outhärdlig hetta.

Tiamats krafter var nu oerhörda. Den hade en nästan fast form – man kunde utskilja fjäll på den massiva, svartgröna kroppen, ögonen lös, och de kraftfulla vingarna fyllde upp hela rummet. Hettan var så plågsam att de fyra i rummet rent instinktivt ryggade undan och sköldade sina ansikten, och Tiamats rytande skar i deras huvuden och fick öronen att värka.

John kunde inte hjälpa att hans magi välldes upp inom honom – han försökte pressa tillbaka den, men den ville inte lyda honom, och plötsligt omgav den hans kropp som ett tunt, glittrande skal.

Tiamat uppfattade den ökade kraften, och plötsligt svepte den nedåt mot John, som inte hade en chans att hinna ur vägen. Han föll som en marionett med avklippta trådar då Tiamats halvt immateriella kropp kolliderade med hans egen. För en sekund uppfattade han en brinnande, intensiv smärta i bröstet och kände blodet välla upp i halsen – sedan klappade han bakhuvudet i något, och världen blev svart.

Redwind och Brogun såg sin vän svepas omkull, och eftersom de hörde den tunga dunsen då han slog huvudet mot ett av armstöden på tronen blev de inte alls förvånade över att han inte reste sig igen. De skyndade fram till honom, tätt följa av eldkonungen, och konstigt nog så lät Tiamat dem göra det. Vad mera var – hans nästa handling var att tala, inte att döda.

- Ser man på! Väste den fram, och dess röst lät som glödgat järn som brände sig igenom färskt kött. Orden kom inte högt, utan tycktes pressa sig direkt in i deras huvuden utan att passera de vanliga hörselgångarna först.

De gröna ögonen svepte fram och tillbaka över figurerna på golvet, men trots att den fruktansvärda hettan nu brände dem så vägrade de tre som fortfarande var kvar på benen att dra sig undan från skepnaden. I stället stirrade de utmanande tillbaka, och Tiamats tysta röst hade fått en road biklang då han fortsatte.

- Estarias självutvalda försvarsstyrka, samlad och klar! Med ett undantag, så klart... var håller min vän hus?

- Vem? Frågade Redwind högt och argt.

- Ni känner honom bättre som den unge eldman vars krafter är av största vikt för mig. Naturligtvis är

situationen inte perfekt, med tanke på hans lilla... missöde vid vårt senaste möte. Men trots att hans sinne nu är åtskillt från hans kropp, så kan jag fortfarande uppnå mitt slutmål med det senare till min hjälp. Så... var finns han någonstans?

Varken Redwind eller Brogun svarade på frågan – Redwind blängde surt på drakfiguren, och Brogun fortsatte att undersöka skadan i Johns huvud. Han kunde konstatera att såret var minimalt, men med tanke på den nattsvarta situationen så tvivlade han på att vattenmannen skulle få tillfälle att vakna upp för att få höra det glädjande beskedet.

- Inget svar? Mullrade Tiamat, och den långa halsen kröktes nedåt så att den kunde se dem ordentligt. Naturligtvis inte.

- Du borde försöka se saken ur vår synvinkel, föreslog Brogun torrt och blängde ilsket på gestalten. Om du hittar Bob, så är ju varenda vattenvarelse i hela Estaria dödsdömd, inte sant?

- Våldigt sant, blev det roade svaret. Men ni tjänar inget på att dölja sanningen för mig. Jag har nu absorberat så mycket kraft att jag kan existera utan en värdkropp och utan en venuskrystall. Ingen av er har styrka att anfälla mig, och jag kan existera i all evighet – och leta lika länge. Tro mig, ni kommer att vinna på att berätta för mig. Ni kommer till exempel att få dö långt snabbare och smärfriare än om ni bestämmer er för att försöka hålla tyst.

- Om du kan existera utan en värdkropp, vad ska du då med en till?! Utbrast eldkonungen, som begrep mindre och mindre av det som hände. Tydligt hade hans besökare stött på den här saken tidigare, och visste en del om den, men själv förstod han inte ens vad det var för något.

De kusliga gröna ögonen riktades emot honom för en sekund, men Tiamat nedlät sig faktiskt till att svara.

- Käre eldhärskare, utan en värdkropp så kan jag bara döda människor en åt gången, och jag måste vila långa perioder för att återfå krafterna mellan varje sådan här attack. Med en värdkropp skulle jag kunna använda all min eldmagi och, om jag ville, krossa hela Estaria på några veckor. På grund av detta har jag sökt efter en lämplig kropp, förutom min förre mästare, men de få jag har hittat har alla dött eftersom de har varit för svaga. Så ni förstår kanske varför jag letar efter honom. Utan honom kan jag bara vara en plåga för vattnets varelser – inte deras undergång.

Diskussionen fortsatte, och under tiden hamnade Bob i en situation som för första gången avvek från mönstret han hade genomlidit sedan sitt vilsekommande.

Efter att ha lämnat ett minne som hade avhandlat honom själv och John, klädda i soldatuniformer, inblandade i en mordkomplott – och kallade Epahion och Niale – fann han sig själv på ett vitt, dimmigt fält som omgavs fullkomligt av de mörka, konstiga speglarna. Där fanns tusentals av dem, och för en sekund kände han en stark vilja att lägga sig på ett platt golv och dunka skallen i en stenplatta. Men han övervann denna impuls med vacklande självkontroll och såg sig omkring i stället.

Han började gå i cirkel och tittade in i speglarna för att få en uppfattning om vad som hände på andra sidan i stället för att bara dyka rätt in. Och genast lade han märke till något som gjorde hans humör lite bättre – scenerna kom från alla möjliga tidsperioder och skildrade alla möjliga situationer, men några av hans egna minnen hade smugit sig in här och var. Han såg sitt och Johns första möte på stranden vid Gaylastone, han såg Edrias stuga brinna ned, han såg ankomsten till Viloplatsen, striden mot träskdemonen och Leviathans

grotta.

En ogripbar tidsperiod passerade, och Bob hittade slutligen det minne som låg närmast den tidpunkt då han hade gått vilse i det här enerverande landskapet. Det var minnena från den första striden i El Dorado, och han gick fram till skuggspegeln för att bege sig in i dem – han hade visserligen sett allt från första parkett redan, men det kunde ju bli skönt att få se de andras välbekanta nunor igen, om så bara i ett fruset minne. Han hann dock aldrig in i spegeln – plötsligt blev det vita dimlandskapet blått, och en röst ekade strax bakom honom med sådan plötslighet att han hoppade högt av chocken.

- Bob, nej! Inte in där!

Eldmannen snurrade runt, och eftersom han redan hade känt igen rösten blev han inte förvånad över att se Eisai stå där med ett nervöst uttryck i ansiktet.

- Gör inte så där! Utbrast Bob upprörd då han kunde tala igen. Jag är vilse nog! Det lär bli ännu svårare att hitta ut om du skrämmer ihjäl mig!

- Förlåt mig då, svarade hon honom hastigt och grep tag i hans arm. Men lyssna nu! Tiden är mycket knapp, Bob – vi skulle ha föredragit att du hade hittat vägen ut själv, men du har kommit långt nog för att vi ska kunna nå dig igen. Jag ska visa dig tillbaka, men så fort du når dit så kommer du och John att tvingas kämpa. Och det är en strid som ni måste vinna, för annars är hela Estaria dömt!

- Om det är Tiamat som är i faggorna, så kommer han att krossa oss! Invände Bob upprört och slog ut med händerna! Den är alldeles för stark! Hur skulle jag och John ens ha skuggan av en chans att besegra den?!

- Jag hinner inte förklara! Invände hon stressad. Jag kan inte garantera något – allt hänger på er nu, men moderskällorna kommer att stå er bi. Och era chanser är bättre än du tror – bandet mellan dig och John är hemligheten, och det bandet är mera uråldrigt och starkare än vad du kan föreställa dig. Dessutom delar du som den förste av Garichtitlams släktingar både hans själ och Tiamats blod – förstår du inte vilken styrka det ger dig?!

- Ärligt talat, nej, svarade Bob uppriktigt.

Kvinnan stirrade på honom, halvt road och halvt otålig, och sedan sträckte hon ut handen emot honom. I nästa sekund försvann den vita massan under hans fötter, och eldmannen föll handlöst ned i ett svart hål.

- Lycka till! Ropade kvinnan efter honom, och Bob hann inte ens med att komma med en syrlig replik innan ljushavet ovanför bleknade bort. Sedan landade han, och för första gången på över en vecka kunde han känna brännande, intensiv smärta.

Bob öppnade ögonen, och upptäckte att han låg utsträckt på rygg på något platt och hårt. Han stirrade rakt upp mot ett avlägset, välvt stentak, som var uppsprucket. Genom den stora sprickan dinglade en arm.

Eldmannen var ytterst förvirrad, och hade otroligt ont. Hela kroppen värkte som om han hade blivit nedtrampad av en hord noshörningar, och han hade en bitter smak i munnen, som om han fått i sig gift. Han kunde känna blod rinna över armarna, och åsynen av taket försvann snabbt i ett regn av stjärnor eftersom hans huvud gjorde så ont.

Mitt i plågan var det dock en lättnad att känna den – det måste ju innebära att han var tillbaka i sin kropp igen.

Bob låg stilla för några sekunder och försökte återhämta krafterna en aning. Instinkten att undersöka omgivningen var stark, eftersom han inte förstod hur Atlantis palats hade kommit att bytas mot något som såg ut som en gammal fängelsehåla, men det fick vänta lite. Just nu kände han sig ganska säker på att han

skulle spy hejdlöst om han försökte sätta sig upp.

Medan han låg där funderade han på två saker – var vännerna höll hus, och om han skulle tacka eller strypa Eisai nästa gång han såg henne.

Samtidigt tröt Tiamats tålamod snabbt. Dess brinnande ögon såg de fyra små figurerna nedanför, och inom sig måste den undra hur de kunde vara så dumdristiga. Det skulle bli ett ögonblicks verk att döda dem allihop, och ändå vägrade de att försöka rädda sina liv genom att ge honom de upplysningar han behövde. Den unge vattenmannen vaknade till liv igen och satte sig långsamt upp, stödd av den mörke mannen, och den starka vattenmagi som pulserade inuti honom fyllde Tiamat med en obetvinglig lust att slita sönder och döda. Dess längtan efter att se den bleka, tunna figuren sönderbruten och blödande, efter att se den unge mannen dö i plågor, omgiven av sitt eget blod, var starkare än något annat. Tiamats instinktiva hat var inte bara framkallat av vattenmagin, utan även av ansiktsdragen, som fastän de var bortglömda ändå hade kostat honom så många år av plåga.

Då den unge mannen vacklande kom på benen, stödd av sin långa vän, gav Tiamat ifrån sig ett högt vrål och slog ut med vingarna. Den var inte längre mänsklig och den mindes varken Kien eller Garichtitlam, men dess instinktiva hat var starkare än något annat.

John såg skuggan svepa nedåt som genom en tjock dimma. Hans huvud bultade och hettan fick huden att svida och flagna, och han förstod omedelbart att Tiamats tålamod hade tagit slut.

Men innan något hann hända kunde den unge vattenmannen känna något ändras – något som hade gått förlorat återvändande. Det var som om han hade gått runt och hållit på att kvävas, och plötsligt fått fylla lungorna med luft igen.

Det tog honom någon sekund innan han insåg, att det han kände var bandet. Det orörbara, osynliga bandet var som genom ett trollslag tillbaka, och smärtan han hade känt sedan Bob försvann hade lösts upp och utplånats.

Chocken exploderade genom honom, och samtidigt slogs både han och de andra tre handlöst till golvet av en våg av eldmagi. Tiamat tog inte ens i – hade han gjort det så skulle de ha förvandlats till askpelare, alla fyra – men kraften var nog för att bränna dem och kasta omkull dem.

John låg kvar på golvet, omtöcknad och förvirrad, och han kunde se i ögonvrån att inte heller de andra tre hade rest sig upp. Han kände en stingande smärta över hela kroppen, och då han tittade nedåt kunde han se att hans armar hade bränts sönder. Stora, lysande brännsår hade öppnat sig, och huden mellan skadorna flagnade och föll av medan han såg på.

Men han ägnade det ingen uppmärksamhet, för det han kände inom sig var långt mera fantastiskt än vad smärtan var. Bob var tillbaka – han hade räddat sig själv.

Lättnaden blandade sig med rädslan, och John tittade upp på Tiamats svävande skepnad. Den hade plötsligt stillnat – den rökiga drakkroppen rörde sig inte, och ögonen stirrade rakt fram.

Plötsligt gav den ifrån sig ett obehagligt ljud, som till hälften lät som ett skratt och till hälften ett rytande.

Det ofantliga huvudet svängde runt, och för en sekund låste Tiamats blick sig vid Johns. De båda fienderna

stirrade på varandra, plötsligt medvetna om att de bägge hade känt samma sak.

Tiamat svävade lite närmare, och John var tvungen att skölda sig då den nya hettan brände över hans redan skadade armar och bröst. Han sträckte ut skyddet till att gälla även de fallna vännerna, även om han visste att det inte gjorde någon större nytta. Tiamats eldmagi trängde igenom hans skyddande magi som om det hade varit papper. Då varelsen talade igen ekade dess röst plågsamt inuti Johns huvud och fick det att kännas som om hans hjärna kokade.

- Jag borde döda er allihop, här och nu. Men ni är inget hot emot mig. Så jag ska låta er leva lite till – länge nog för att bevittna min seger. Du tillhör Estarias historia, vattenvarelse. Du och alla dina gelikar är historia. Jag ska utplåna er, allihop, och sända er till helvetet! Och du själv kommer att resa dit med minnet av din vän, som kom att föra med sig slutet för ditt element!

Tiamats kraftfulla vingar slog ut, och inför Johns ögon tycktes den mäktiga skepnaden förvandlas till oformlig rök, svartare än natten och hetare än en eld. Röken virvlade nedåt och försvann ned genom golvet, och lämnade efter sig en sjuklig, pulserande hetta som brände och skadade alla den kom i kontakt med.

John drog hastigt efter andan och kom vacklande på benen igen. Helst av allt skulle han ha sprungit efter Tiamat, men först gav han sig tid att kolla upp de andra tre i rummet.

De var alla vid medvetande och höll på att resa sig upp, även de. Alla var oskadda om man bortsåg från lättare brännsår, och John kunde med lättnad konstatera att hans läkemagi inte behövdes.

- Vart tog den vägen?! Frågade Brogun upprörd och stirrade omkring sig.

- Ner i källaren, svarade John torrt. Hans ögon glittrade trots omgivningen av vattenmagi då han fortsatte.

- Bob är tillbaka i sin egen kropp, och Tiamat kände honom. Inom någon minut kommer den att ha allt den behöver för att kunna genomföra sina planer, och inom ett par veckor kommer allt som är kvar av Estaria att vara en förödd, sönderbränd ökenyta där inget kan leva. Vi måste få stopp på det här!

Han vände sig mot dörren och tillade över axeln:

- Jag sticker ned dit.

Redwind öppnade munnen, men hann inte säga något. En blixst av ljus på en av jadeskärmarerna fick dem alla att hoppa högt, och då de vände sig emot den kunde de konstatera att skymningen hade fallit, och att striden hade brutit ut.

De kunde se drakmännen storma uppför sluttningarna som omgav El Dorado, och de kunde se El Dorados innevånare göra sig klara för strid. Stadsborna sköt med pilar och uråldriga kulvapen ned mot anfallarna, men det var tydligt att mycket få av skotten fick någon effekt på grund av måltavlornas tjocka, fjälliga hud. Drakmännen var visserligen bara beväpnade med svärd, kanske därför att deras hjärnor nu hade muterat så mycket att de inte längre kunde hantera de fina mekanismerna i ett kulvapen, men med dessa svärd skulle de kunna ställa till en fruktansvärd slakt då de väl nådde upp till staden.

Varelserna vällde uppåt som en tjock, blågrå massa, och John var säker på att oväsendet var öronbedövande för den som befann sig utanför palatsets skyddande väggar. Han svor högt, men det var Redwind som vände sig mot eldkonungen.

- Finns det något vi kan göra från palatset? Frågade han sammanbitet. Något, vad som helst, som kan sakta ned dem en aning?!

Eldkonungen var imponerande samlad och lugn då han svarade.

- Ja, det finns det. Vi fruktade ett andra anfall då efterdyningarna från det första dog bort, så under

överinseende av vaktstyrkans ledare tillbringade stadsborna fyra dagar med att skapa fällor runt El Dorado – fällor som man utlöser från ett av rummen häruppe. Det är inte precis senaste tekniken, men det skulle stävja anfallet en aning.

- Det låter bra, bröt John in. Då beger ni tre er dit och löser ut dem, så jagar jag reda på Tiamat och Bob och försöker göra något åt hela den här röran.

- Nu har du officiellt blivit galen! Fräste Redwind åt honom.

- Nej, det har jag inte! Svarade John kort och bestämt. Om det här anfallet går i lås så är kriget bortom all kontroll, och då behöver vi inte Tiamat för att krossa Estaria – det kommer eld och vatten att klara finfint på egen hand! Ni måste göra allt för att sakta ned det – för att stoppa det!

- John, du förstår inte! Försökte Redwind resonera då vattenmannen började skynda mot dörren. Även om du var stark nog att döda Tiamat, så är inte Bob stark nog att hålla den ifrån sig! Du skulle bli tvungen att döda dem bägge två, för då Tiamat väl har bosatt sig inom Bob så kommer de att vara en enda varelse. Du kommer inte att kunna skilja dem åt!

- Jag vet! Avbröt John ilsket. Han stannade till och blängde på Redwind för en sekund, men lugnade omedelbart ned sig igen då han såg oron i den blonde mannens blick.

- Jag vet, fortsatte han med lugnare röst. Men du måste lita på mig på den här punkten, professorn! Tiamat är menad att bli besegrad av mig och Bob. Den är starkare än vi, och vi borde inte ha en chans, men den strid som närmar sig går inte att undvika! Det är en strid som måste utkämpas av oss, för er del i den är inte att slåss utan att försvara! Ta hand om El Dorado åt oss!

Redwind såg på honom, länge och tankfullt. Han kunde se den brinnande övertygelsen i Johns ögon, och någonstans inom sig visste han att ynglingen hade rätt. Han själv och Brogun kunde inte hjälp till i den här striden, men trots det så ville han inte släppa iväg vattenmannen utan något som helst skydd.

Om chansen uppenbarade sig – skulle John kunna göra det? Skulle han kunna offra sin bästa vän i ett försök att befria Estaria från Tiamats förbannade närvaro? Redwind tvivlade, och ändå var det något inom honom som sade, att det var så det var menat att bli.

John såg hans tvekan, och för att avgöra det hela tillade han med skuggan av ett leende på ansiktet:

- Vi kommer att dö allihop, i vilket fall som helst. Vi kan lika gärna göra det på det här viset som på något annat, eller hur?

Redwind måste le tillbaka.

- Jag antar att du har rätt, grabben. Nåja, det har varit en ära att känna dig och din glättige kompanjon, det vill jag att du ska veta.

Han sträckte ut handen mot John i en högtidlig gest, och John tog emot den och skakade den. Sedan vände han sig tvekande emot Brogun, som hade varit märkligt tyst under meningsutbytet.

De unga männen studerade varandra allvarsamt, och sedan sträckte John ut handen igen. Brogun slog den åt sidan och drog den unge vattenmannen till sig i en revbensknäckande kram, och fastän John tappade både andan och hakan så kramade han tillbaka.

Inga fler ord behövdes efter det. John tog ett steg tillbaka och böjde på nacken i riktning mot eldkonungen i en gest av respekt, och sedan vände han sig om och stormade ut. Trion som lämnades kvar stirrade tankfulla efter honom, innan eldkonungen skakade på huvudet.

- En högst anmärkningsvärd ung man. Jag hoppas innerligt att jag får tillfälle att träffa hans vän någon gång. Han vände sig mot en av jadeskärmarna och konstaterade:

- Vi gör bäst i att sätta igång. De är två tredjedelar bort nu – fällorna är samlade en liten bit över bergets mitt.

Redwind och Brogun nickade instämmande, och strax därpå ledde eldkonungen dem ut ur rummet och bort genom en av de korridorer som ledde österut i palatset.

Medan John sprang tillbaka längs samma väg som de hade tagit för att komma upp i palatset kunde han känna den märkliga länken återbildas inuti sig. Den återskapades och läkte på de ställen där den hade varit trasig och öm, och han kunde känna hur den stävjade hans vattenmagi, lugnade hans ilska och sorg och fyllde honom med sensationer som bara kunde komma från eld. Det var en härlig känsla, men han kunde också känna en biton av smärta och förvirring i det hela som måste komma från Bob.

John höll åtskilliga gånger på att snava och slå ihjäl sig då han flög nedför den långa trappan igen. Han passerade liken i ankomsthallen utan att bry sig det minsta om dem, gjorde en tvär sväng och störtade vidare in i korridoren. Dörrarna passerade snabbt, och en gång halkade han i osynligt blod, föll handlöst och slog sönder armbågar, händer och knän då han kanade rakt in i väggen. Han var dock genast på benen igen och fortsatte utan att bry sig om smärtan, och plötsligt stod han vid den vidöppna dörren igen.

Han kunde genast se ett svagt, mörkt skimmer i luften, och känna den nu välbekanta stanken av sjuk magi i luften som förrådde att Tiamat hade hunnit före honom. Men det var inte mera än vad han hade väntat sig, och han stannade inte ens för att återvinna balansen efter den skarpa krök han fick ta in genom dörröppningen.

Han avverkade den slippriga trappan på rekordtid, och då han kom ned var mörkret så tätt i salen att han fick kisa för att urskilja drakstatyn. Blodbrunnen syntes dock tydligt – den lös och glittrade som om den onda närvaron hade gett den ett eget liv.

Den sjuka magin var så hemsk att John återigen måste skölda sig då han sprang genom rummet. De nio dörrarna stod fortfarande vidöppna, men den bakom vilken de hade hittat Bob var halvt bortbränd och väggarna och golvet omkring var sotiga.

John drog ett djupt andetag då han såg oredan. Han kunde fortfarande känna Bobs närvaro, men platsen var dödligt tyst och den sjukliga magin pulserade emot honom som om den ville krypa in i honom och slita itu honom från insidan.

Vattenmannen fortsatte att andas djupt och snabbt, ett ljud som ekade och förstärktes tusen gånger om av det ofantliga källarutrymmet. Men han tvekade inte, eftersom han visste att tiden var alltför knapp. I stället korsade han snabbt och med långa steg stengolvet, och steg in genom dörren.

Kammaren var så fylld med svart rök att John till att börja med bara kunde se kristallsplitter och kraftkristaller som glittrade i det svaga ljuset. Men allt eftersom hans ögon vande sig vid ljuset började han kunna utskilja Bobs figur.

Den unge eldmannen var kvar på kristallaltaret, han hade satt sig upp nu. Men hans hållning slog genast John som märklig, och den unge vattenmannen gick inte fram – han väntade på att Bob skulle röra sig först. Då Bob mycket sakta vred huvudet emot honom så att han kunde se honom blev John inte alls förvånad över att se, att vännens ögon var svarta som kol. Den gröna irisen var som uppslukad av pupillen, och han hade ett konstigt, förvridet småleende på läpparna.

De stirrade på varandra för en sekund, och sedan hävde Bob sig makligt av altaret och sträckte på sig. Han tittade ned på sig själv, studerade sina händer och rörde vid sitt ansikte, och då han tilltalade John var hans röst en konstig mix av Tiamats dånande ondska och Bobs behagliga stämma.

- Det var alldeles för länge sedan jag hade en fysisk kropp, anmärkte den, och den stirrade rakt på John med ett kusligt grin. Jag hade glömt vilken lättnad det är att kunna röra sig utan att behöva be om tillåtelse först.

- Vänj dig inte vid känslan, uppmanade John torrt och steg närmare. Du har fortfarande inte slutit ett band med Bob.

- Skarpsynt, vattenmänniska. Tiamat skrockade till och tog även han ett steg närmare. Men inom några timmar kommer din vän att vara ett med mig. Det förvånar mig att du kom ensam – jag har hittills fått uppfattningen att er råttflock har en vana att hålla ihop. Men det gör inte så mycket – jag kan alltid hitta dina vänner så snart jag är klar med dig. Du har kostat mig mycket, och det ska bli mig ett nöje att bränna loss skinnet från köttet på dig...

En våg av eldmagi välldes fram emot John med ursprung från figuren vid altaret, och John hoppade genast baklänges, ut genom dörren igen. Resterna av träporten tog stöten för honom, så medan John klarade sig utan en skråma förvandlades den bit av porten som var kvar till en flagnande askpelare.

Tiamat hade ännu inte slutit den sista länken mellan elementar kraft och själ, men med en fysisk kropp som verktyg hade dess kraft ökat något alldeles otroligt – hade magiladdningen träffat John, så skulle den ha smetat ut honom över hela experimentkammaren. John svor högt då han vände och sprang mot drakstatyn för att ta skydd.

Men han kunde känna Bobs närvaro, och trots allt så var han egentligen inte rädd.

En ny laddning magi exploderade emot drakstatyn i samma sekund som John kastade sig i skydd bakom den, men fastän drakens bakkropp exploderade vid träffen så lade John märke till något konstigt – magin var inte fullt lika kraftfull den här gången.

Trots det så kastade tryckvågen från explosionen omkull honom, och den unge vattenmannen landade med en duns på sin skyddade sida av statyn. Han blev liggandes ett ögonblick, snurrig och omtöcknad, och han registrerade knappast på den brännande hettan eller de tusentals vassa stenflisor som sekunden efter regnade ned över honom.

John återfick andan i tid för att höra steg närma sig den trasiga statyn, och kravlade sig genast upp på benen igen. Han ryckte till då en ny explosion skakade rummet, och blev förvånad över att den träffade drakstatyns huvud i stället den plats där han nu befann sig.

Men det blev snabbt klart varför Tiamat hade valt det målet. Smällen sprängde drakens huvud till smulor och den långa halsen bröts av, och plötsligt förvandlades den tunna, stadiga eldsflamman som hade flödat ur drakens mun till en mindre majbrasa. Gasfickan som försåg draken med bränsle sprängdes upp och började brinna våldsamt, och denna hetta förenade sig med Tiamats eld och gjorde luften så het att den brände i Johns lungor. Svart rök böljade upp i massor från det brinnande infernot och sänkte sig över rummet, och

inom några sekunder började John att hosta våldsamt. Han insåg vad Tiamats plan var, och den var onekligen smart – även om direkt anfall inte gav något, så skulle hettan i rummet inom kort bli så intensiv att vattenmannens lungor skulle koka sönder av inandningsluften.

John pressade sig mot den krossade statyn och försökte att andas så lite som möjligt. Hans krafter försvagades av omgivningen, och för tillfället skulle en offensiv sluta med att hans ansikte sprängdes ut genom ryggraden. Det var bättre att vänta.

Tiamats steg avstannade på andra sidan statyn, och dess hånfulla, ekande stämma nådde Johns öron.

- Det är precis som jag har trott! Med den här kroppen kan jag slutligen nå den slutgiltiga kraften! Jag kan utplåna vattnet från Estaria och göra världen till min egen!

- Vad är poängen med det? Ropade John indignerad tillbaka, och sjönk samtidigt ned på golvet för att komma undan den värsta röken. Vad ska du med Estaria till om det ändå inte finns en enda levande själ kvar här?!

Tiamat brast i skratt, och John kunde bara vagt höra sin vän i det ljudet.

- En typisk fråga för någon med läkekrafter, och för någon som din vän. Ni tror verkligen att ni är något, eller hur? Ni står emot era instinkter, försöker pressa tillbaka er styrka, i stället för att omfamna den och låta dem göra er till det bästa ni kan bli! Ni skulle kunna använda era krafter till att härska över andra, och i stället väljer ni att använda dem för att hjälpa de svaga, de värdelösa, de som smutsar ned den här världen! Och ni frågar inte ens er själva varför, eller vad ni skulle kunna göra i stället!

- Se vem som talar, svarade John torrt. Du vet mycket om hur man lever livet, med tanke på att du mördade din egen familj, dog på dårhus och tillbringade en lång tid inlåst i en kristall inne i en vulkan!

Han gick lite för långt där – nästa våg med eldmagi krossade den sista hela biten av statyn, och kvar var bara ett hav av eld och Estarias största hög av makadam.

John reste sig upp, nu utan något att ta skydd bakom, och vände sig mot Tiamat så att de kom att stå ansikte mot ansikte igen. De blängde på varandra, och ingen av dem var den förste att ge vika.

Johns händer glödde av magi, men han tvekade att anfalla – all skada han orsakade Tiamat skulle ju även vidarebefordras till Bob. Han visste inte riktigt vad han skulle göra, och för en sekund studerade han bara sin vän.

Bob var blek, håret var rufsigt, och kläderna var fläckade med blod. Slingor av torkat blod löpte över hans armar och ansikte. Han hade förlorat muskler efter att ha legat orörlig i över en vecka och inte ha ätit något under samma tidsperiod. Den blodiga tunikan satt löst på honom, och byxorna höll sig kvar på plats enbart tack vare det åtdragna bältet.

Han såg ganska eländig ut trots magin som fick honom att glöda, och John vågade inte börja kasta magi emot honom – risken var stor att Bob skulle få ta hela smällen.

Med ett onaturligt lugn åsåg John hur Bob lyfte handen. Ett stort eldklot formade sig runt hans fingrar, och John förberedde sin sköld i sinnet men lät den inte flamma upp.

- Dö, sade Tiamat med känslolös röst.

Men magin frigjordes inte. John stirrade förundrad, och han visste bestämt att han inte inbillade sig – det dök plötsligt upp en tunn, näst intill osynlig, strimma av grönt omkring allt det där svarta.

Tiamat slungade iväg magin, och John hann med nöd och näppe få upp sin sköld. Men då eldklotet träffade honom insåg han genast att Bob hade lyckats ingripa – magin var långt ifrån nog för att döda honom, vilket definitivt hade varit Tiamats avsikt.

Inte desto mindre träffade laddningen hans sköld med nog kraft för att slunga honom tio meter baklänges, och då han slutligen landade igen var det inte på stengolvet, utan rakt i blodbrunnen. Plötsligt fann han sig omgiven av en glödhet, stinkande röd massa. Kraften i nedslaget fick honom att sjunka en bra bit, och då han väl hade lyckats sparka sig upp till ytan igen kändes luften ovanför nästan sval.

John hävde sig upp över kanten igen men frös med halva kroppen kvar i den kladdiga massan då han fick syn på Tiamat. Den var på väg ut genom dörren som ledde upp till övervåningen, och det flög gnistor omkring Bobs kropp då han rörde sig.

John spottade ut den blodiga massan ur munnen och ropade efter Tiamat:

- Ska du inte avsluta jobbet, mister världshärskare?!

Tiamat svarade honom inte ens utan störtade bara ut genom dörren, och John unnade sig ett rakbladstunt leende innan han hävde sig upp helt ur den heta massan i brunnen.

- Han är tuffare än vad du hade räknat med, va? Mumlade han för sig själv då han reste sig upp med röd, stinkande vätska droppandes från kläderna. Han skyndade efter Tiamat, och medan han sprang avvarade han så pass mycket magi att han kunde rengöra sig från den röda massan. Sedan koncentrerade han sig på att komma uppför den hala källartrappan så snabbt som möjligt, tätt i hälarna på Tiamat.

Samtidigt som John och Tiamat gick lös på varandra i källaren hade eldkonungen lett Brogun och Redwind till ett litet rum i östra delen av palatset.

Utrymmet var litet och mörkt, och väggarna var fullkomligt täckta av jadeskivor som visade det som pågick utanför. De kunde snabbt konstatera att tiden höll på att rinna ut för dem – drakmännen var nästan halvvägs uppe nu, och deras svärd glänste i solljuset. De var otroligt många, och till och med de tre männen som befann sig inom palatsets skyddande väggar kände kalla kårar löpa uppför ryggraden då de såg den blodtörstiga massan.

Rievanoc brydde sig dock inte om skärmarna. Han rusade fram till en kort, knubbig kristallpelare som stack upp ur golvet i rummets mitt. Pelarens ovansida var täckt med lysande symboler, och den unge eldkonungen sträckte ut handen och började röra vid dessa symboler i en speciell ordning.

Varje symbol han snuddade vid började lysa rött, tills hela piedestalet slutligen var helt inbäddat i rött ljus. Redwind och Brogun åsåg fashinerade hur altaret glödde och pulserade, och hur det sedan helt ljudlöst sjönk ned i golvet och försvann ur sikte.

Genast började skärmarna som omgav rummet att lysa rött, och besökarna åsåg förvånade hur en del av berget utanför tycktes kollapsa. Halvvägs upp emot toppen, i ett band som gick runt hela kullen, gav marken vika under de framstormande drakmännens fötter. De kunde inte höra varelserna, men det var inte svårt att föreställa sig deras chock – de som befann sig på marken då den gav vika föll, och de som kom stormande bakom hann inte stanna.

Tricket var mycket imponerande, för i ett enda slag försvann halva vattenarmén ur leken. De som kom längre bak klarade sig visserligen, men en stor del av anfallarna satt fast i den djupa grop som El Doradoborna hade grävt till försvar av sin älskade stad.

Redwind åsåg med bitter tillfredsställelse hur de groteska varelserna försvann ur sikte. Brogun vände sig mot eldkonungen och frågade hastigt:

- Vad händer egentligen med dem där nere?

- Fällan är mycket enkel och består egentligen bara av en vattentom, fem meter djup vallgrav och falluckor som man utlöser härifrån med en speciell kod, förklarade eldkonungen sammanbitet. De blir inte skadade, om inte fallet tar hand om den saken, så klart. Men de sitter vackert i fällan tills de får hjälp.

Han skakade på huvudet, och pekade på en av skärmarna som visade själva palatset.

- Då de väl har gått igenom staden kommer vi att öppna portarna så att folk kan ta sin tillflykt in hit. Det kommer inte att skydda alla, eftersom de lätt kan bryta in i palatset, men vi kanske kan rädda några av El Doradoborna genom att gömma dem i källaren och i lönngångar. Striden är hopplös, men även om vi bara kan rädda ett enda liv, så måste vi försöka.

Han vände sig med sammanbiten min mot dörren.

- Vi har köpt oss några minuter, men de kommer snart att kunna söka sig över gropen – den är inte alltför bred, de behöver inte mer än några trädstammar för att ta sig över, och pilar stoppar dem inte. Så nu måste jag – vänta lite nu, är det bara jag eller är det er vän som...?!

Redwind hoppade högt och vände sig mot den utpekade skärmen. Mycket riktigt – även han kände igen den ranka gestalt som just lämnade palatsets port och började springa runt byggnaden. Han förföljde något – något som på skärmen bara såg ut som en svart, virvlande massa, men som Redwind inom sig visste var en person.

John lyckades avverka hela vägen ut till ankomsthallen igen utan att springa in i mer problem. Då han kom fram fann han porten halvt uppbränd, och pianot som dittills hade funnits där var bara en hög med askflagor. Träpanelerna befann sig i samma sorgliga skick, och luften vibrerade av magi.

Han sprang ut genom dörren, och kunde omedelbart känna marken skälva under sig på grund av de springande drakmännen. Men vrålen han hörde eka i fjärran lät inte så mycket stridslystna som ilskna och förvirrade, och han undrade vad som hade hänt.

Skymningen sänkte sig över staden, och omkring honom höjde stenbyggnaderna sig majestätiskt, vackra byggnader som helt eller delvis täcktes med klångväxter och blommor. Lukten av sommarnatt och sjuk eldmagi blandade sig till en lika delar väldoftande och motbjudande parfym – det var som om Tiamat förberedde staden för det blod som skulle komma att flyta.

John såg sig omkring, och hann precis få en glimt av sin vän som försvann runt hörnet på den ofantliga trapppyramiden. Inte för att han egentligen behövde se honom – lukten av magin som pulserade från honom kändes vida omkring, och hettan brände till och med på det avståndet.

Den unge vattenmannen sprang efter, trots vetskapen om att det med lätthet kunde klassas som en självmordsbenägen handling. Att ta sig fram till pyramidhörnet tog nästan två minuter eftersom byggnaden var så ofantlig, och då han väl rundade den stod Tiamat stilla, bara tjugo meter ifrån honom, med ryggen vänd mot honom.

Även John stannade till. Tiamat, eller Bob, rörde sig inte alls om man bortsåg från lätta skälvningar längs med axlarna, och vattenmannen visste inte om han skulle våga närma sig. Något över honom gav intryck av att vara nära explosion, och John hoppade faktiskt till då figuren framför honom plötsligt snurrade runt och

blängde på honom.

Bobs ögon var svarta som kol, men gröna strimlor skimrade då och då förbi inne i allt det svarta. Leendet på hans ansikte var sprucket och elakt, och John funderade för en sekund på att göra sig löjlig genom att backa tillbaka runt hörnan igen.

Men han stod på sig, och bestraffningen fann honom genast – laddningen var återigen hämmad och svag, men den vräkte iväg honom sex meter baklänges och hans färd tog bara slut där eftersom en palm var vänlig nog att stå i vägen.

När världen väl hade slutat snurra för honom kunde han konstatera att Tiamat hade ändrat reglerna lite – jakten gick vertikalt nu. Den hade på något vis klättrat upp på den första höga raden i trapppyramiden, och rörde sig nu uppför de stora stegen. Det gick inte fort fram eftersom stegen var så höga att eldmannen måste klättra för att komma fram, men han förflyttade sig uppåt i stadig takt och John svor högt då han kom på benen igen.

- Jaså, det är så vi ska leka?! Ropade han efter varelsen med ilskan glödande i ögonen.

Tiamat bevärdigade honom inte med ett svar, men det behövdes inte heller – John var snabbt nog framme vid det första steget, och eftersom han var lite längre än Bob så hade han inga större problem med att häva sig upp på den mörka, mossiga stenen.

Trappsteget var torrt och lite sprucket efter så många år under den stekande djungelsolen, och John suckade inombords då han insåg att det var minst tre meter brett. Nästa trappsteg var lite högre än en meter, och då han flyttade blicken uppåt kunde han se att Tiamat hade fått ett litet försprång under den tid då han själv hade legat halvknockad. Den klättrade stadigt vidare mot toppen på pyramiden, som befann sig så högt uppe att han inte kunde se den – den var fullkomligt insvept i svarta regnmoln.

John tackade gudarna för att han inte hade anlag för svindel, och sedan började han klättra efter sin vän. Han kunde snabbt konstatera att han varken skulle ha kvar hud eller naglar på händerna då han väl nådde toppen, och den varma, fuktiga vinden hade redan gjort hans kläder ordentligt fuktiga.

Det här artade sig till att bli en minnesvärd dag.

Klättringen gick ganska snabbt undan, även om båda de unga männen skavde händer och knän blodiga på den skrovliga stenen. Bob behöll dock sitt försprång och höll sig stadigt tre eller fyra trappsteg över John, och då de hade kommit ungefär halvvägs upp vände Tiamat plötsligt blicken nedåt.

John såg rörelsen i ögonvrån och blev tvungen att kasta sig handlöst åt sidan för att inte träffas av den kraftfulla magistöten som kom mot honom. Eldmagin splittrade steget där han hade stått, och stöten som skakade byggnaden fick John att förlora balansen och ramla.

Turligt nog så föll han bara ned till trappsteget strax under – han slog sig inte ens. Men i fallet gled det ihopfällda spjutet ut ur hans bälte, där det hade suttit fasthakat.

Vattenmannen uppfattade det metalliska ljudet då vapnet skramlade iväg över stenen, och genom att dyka fram över stenen lyckades han få tag på det igen sekunden innan det for över kanten.

Han blev liggandes för en sekund, med spjutet i handen. Han tog sig tid att dra några djupa andetag efter den hetsiga klättringen, och för första gången kastade han en blick nedåt.

Han fick genast orsak att önska att han låtit bli – El Dorado syntes som en liten leksaksstad långt där nere.

Vinden som blåste emot vattenmannen var hård och skoningslös eftersom inget stoppade upp den innan den nådde fram till honom, och trots att han närmade sig det svarta molnet vid toppen så brände solen

skoningslöst ned i nacken på honom.

John reste sig långsamt upp och stirrade ut över staden. Han kunde se en blågrå våg välla in över El Dorados gränser, till och med på det här avståndet, och han insåg genast att drakmännen hade nått fram till staden. John vacklade till då vinden grep tag i honom och försökte knuffa ut honom över kanten, och drog sig hastigt närmare stenen bakom sig. Hans hjärta bultade som en stångjärnshammare och hans ansikte hettade. För en sekund tycktes allt annat avstanna – allt han såg var den blågrå vågen av död som svepte in över eldens huvudstad.

Sedan bröts vindens dånande av ett hest skratt, och John stirrade genast uppåt och fick syn på Tiamat, som också hade stannat. Gestalten stod mycket stilla några meter ovanför honom, och de svarta ögonen stirrade ned mot staden. Han log ett fullkomligt vansinnigt leende, hans händer var hårt knutna.

Vinden slet hårt i eldmannens kläder och hår, och då John koncentrerade sig kunde han känna länken. Den var inte lika utpräglad som den brukade vara, men den fanns där, och det måste betyda att Bob fortfarande kämpade för kontroll mot Tiamat.

Tiamat slog ut med händerna och utbrast högt:

- Vattenvarelser! Vattenvarelser som anfaller det rena elementets huvudstad! Är du inte stolt, du från det orenas boning?! Är du inte stolt över vad din far har ställt till med?! När jag väl har dödat dig, så ska det bli mig ett nöje att utplåna dem allihop!

- Du snackar mycket, svarade John kallt. Vinden slet i hans långa dreadlocks och han kände sig andlös och kall, men hans beslutsamhet hade inte minskat det minsta.

Han klev ut från stenblocket så att Tiamat kunde se honom fullkomligt, och bredde ut armarna i en hånfull gest mot kraften.

- Tror du att du är stark nog att kuva honom, Tiamat? Du har inte fått tillfälle att sluta den sista länken än, och utan den är du för svag för honom!

Tiamat blängde på honom med hatet lysande ut ögonen, och magi flammade upp runt hans händer igen. Men John log bara då han såg den.

- Upp till bevis, Tiamat! Är du för svag för att kunna tvinga en vanlig blodsförrädare att underkasta sig dina order?! Jag vill att du ska bevisa för mig att du är den starkare av er bägge, jag vill att du ska släppa lös helvetet över mitt huvud! Bränn mig till aska och befria min magi från dess skal! Gör det, och låt oss sedan se om min död gör dig mera tillfredsställd, mindre ivrig att utplåna allt som kan känna och gråta och skratta i Estaria!

Tiamat höjde handen, men han frigjorde inte den magi som hade samlats där. Hans ögon flammade vilt mellan svart och grönt, och även om John visste att Bob inte var kraftfull nog att slita sig fri, så var det tydligt att han var stark nog att kämpa emot och hålla tillbaka.

Att de tidigare anfallen av eldmagi hade missat John hade kanske inte bara med tur att göra.

För en sekund stirrade bara de två motståndarna på varandra, den ene med rent hat, den andre med iskall beslutsamhet. Sedan vände Tiamat ryggen mot John och fortsatte uppför pyramiden utan en enda blick tillbaka.

Men den unge vattenmannen var inte sen att följa efter, och åsynen av den blå vågen hade bara stärkt honom. Trots att armar och ben värkte och fingrarna blödde och kändes stela av den kalla vinden så kämpade han sig vidare, och de två figurerna drog sig steg för steg närmare den molninsvepta toppen på pyramiden.

Skuggor över Estaria, kap. 77

Då John slutligen nådde upp till dimbanken som omgav pyramidtoppen blev han tvungen att ta det försiktigare – stenen var övervuxen med mossa och hal som såpa, och tack vare det mörka moln han befann sig inuti så kunde han inte se mer än några meter framför sig. Tiamat hade försvunnit ur sikte, och vattenmannen kunde bara förfölja honom eftersom den skrovliga pyramiden hade gått lika illa åt Bobs händer som åt hans egna – här och var syntes droppar av blod på stenen, som visade var Tiamat hade rört sig någonstans.

Då han slutligen nådde upp till den stora, platta sten som utgjorde pyramidens topp var det ett litet företag att häva sig upp över kanten, och då han väl gjort detta kollapsade han och blev liggandes på den fuktiga stenen. Hans armar och ben skakade okontrollerbart, händerna värkte och hans bröst hävde sig i snabba, krampande andetag. Han blev kvar på samma fläck i nästan en hel minut och pustade ut innan han hade uppbådat nog med kraft för att resa sig upp och se sig omkring.

Platsen han hade anlänt till var nästan kusligt lugn och tyst – inte ens vinden blåste här. Toppen tycktes omgiven av en kupol av mörk dimma, men själva toppstenen var väl synlig. I dess mitt stod en stor staty som föreställde en knäböjande kvinna med långt, yvigt hår. Hon höll en genomskinlig ädelsten i sina kupade, utsträckta händer, och John hade en stark misstanke om att det var denna ädelsten som utestängde dimman och vinden.

Han väntade, och det gick inte många minuter innan Tiamat steg ut från bakom statyn, omgiven av röd eldmagi. Hans ondskefulla leende var åter på plats, och hans fingrar lekte lätt över ädelstenen som lyste upp platsen.

- Baronessan av Aricla, förklarade han tankfullt för John. Er väninnas mormor. El Dorados befolkning lät sätta upp denna staty som en speciell hyllning till henne efter det att hon övertalade sin make att sända hjälp till staden efter en jordbävning för femtio år sedan.

- Intressant, svarade John torrt.

- Jag ville bara vara artig, vattenmänniska. Du kommer att dö nu – jag kan kosta på mig att ge dig den informationen först. Själv tycker jag att det är roande att eldens stad hyllar en vattenkvinna. Det här ska bli min huvudstad då jag väl är klar med Estaria, och den här statyn ska försvinna, precis som du och dina vänner.

Bobs ena kniv glänste plötsligt i hans hand, och John höjde på ögonbrynen åt den.

- Ingen eldmagi mera? Är den för svår att komma åt?

Tiamats mun smalnade till ett tunt streck, och det var tydligt att kommentaren träffade rätt. Men kraften lät sig inte luras in i en diskussion – den dök framåt, och svepte ut med kniven mot Johns bröst.

Jämfört med Bob var Tiamat dock ingen vidare knivkämpe – kroppen han hade bosatt sig i hade de nödvändiga musklerna och styrkan, men kunskapen som behövdes var Bob inte alltför ivrig att dela med sig av. John hoppade baklänges och undvek utan problem hugget, och nästa som kom blockerade han med hjälp av sitt spjut.

Kraften var smart, och insåg snart att den var i underläge i den här typen av strid. Den drog sig hastigt undan

från John och ansamlade ännu en handfull eldmagi, men Bob höll fortfarande ut, och John kunde utan problem absorbera attacken med en vattensköld.

Vad han inte hade väntat sig var att Tiamat därefter skulle kasta sig fram och ta strypgrepp på honom. Bobs händer slöt sig som brinnande stålklamrar runt hans hals, och John grep tag om hans handleder och försökte tvinga honom att släppa.

De unga männen vacklade fram och tillbaka i en rasande kamp mot varandra. John kunde känna elden bränna sin hals och svor inom sig. Han förnyade sitt tag och bröt till så hårt han kunde samtidigt som han lät ismagi flöda från sina händer, och Tiamat släppte överraskad. John följde genast upp med ett kort knytnävsslag som träffade Bob över ansiktet, men eftersom han inte vågade ta i så resulterade det bara i en blödande näsa.

Tyvärr så hade Tiamat inga betänkligheter – motslaget träffade John rakt i mellangärdet, och han vacklade så många steg baklänges att han var ytterst nära att ramla nedför pyramiden igen.

Det tog honom nästan en minut att hämta andan igen, en minut under vilken han inte kunde göra så mycket mera än att ducka och hålla sig undan. Därefter drabbade de båda samman igen, och under de följande minuterna fick de bägge två sina sår och blåmärken.

Tiamat vann dock på Johns tvekan, och vattenmannen var den som var mest mörbultad då de slutligen drog sig ifrån varandra igen. Trots det var han lugn då han spottade ut blodet ur munnen och sade:

- Du vet att du inte kan springa för oss längre, Tiamat. Eller hur?

Tiamat brast i skatt, och skakade på huvudet.

- Jag ser ingen anledning att springa.

Ännu en gång flammade eldmagin upp runt honom, men John framkallade genast en sköld som skydd. De blängde ilskna på varandra, och Tiamat väste fram sina nästa ord.

- Är du villig att strida mot mig, vattenvarelse?! Så snart jag har tid att ta itu med din vän på riktigt, så kommer jag att kunna döda dig och förstöra den här staden i samma slag! Du kan inte vinna, och även om du kunde döda mig så skulle du bli tvungen att d

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren B. Carlberg med Poeter.se id #26672 innehar upphovsrätten